15/07/2022

Στο ίδιο έργο θεατές…

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Του Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου Αμφιλοχίου

Νομίζω οι στίχοι αυτοί από το ομώνυμο τραγούδι, που τόσο μαγικά ερμηνεύουν οι κορυφαίοι Γιώργος Νταλάρας και Βασίλης Παπακωνσταντίνου• οι στίχοι αυτοί εκφράζουν, (σε απόλυτο βαθμό), τα όσα τεκταίνονται και πάλι, αναφορικά με τις υποφαινόμενες υποβαθμίσεις Δημοτικών Σχολείων στον τόπο μας: (Κουντούρας, Βουκολιών, Καντάνου, Δραπανιά, Κολυμπαρίου, 1ο και 3ο Κισάμου)• 23 συνολικά οι υποψήφιες Σχολικές Μονάδες στον Νομό Χανίων και, πιθανών, και σε άλλα γεωγραφικά διαμερίσματα της Χώρας.

«Λειτουργικές μεταβολές στα Σχολεία της Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης», τιτλοφορείται η διαδικασία, «προσδιορισμού των εκπαιδευτικών αναγκών των σχολικών μονάδων, σύμφωνα με τον αριθμό των μαθητών που θα φοιτήσουν στην νέα σχολική χρονιά».

Την εφαρμογή του Νόμου, σύμφωνα με τα δημοσιεύματα, επικαλούνται οι αρμόδιοι• επιβεβαιωτικό άραγε; του τι υπάρχει ως πρόθεση να ακολουθήσει; Όταν δηλ. ένα Σχολείο δεν συμπληρώνει τον υπό του Νόμου προβλεπόμενο αριθμό μαθητών, τότε το Σχολείο αυτό υπόκειται στις «λειτουργικές μεταβολές»: π.χ. ένα 5/θέσιο, γίνεται 4/θέσιο ή 3/θέσιο, κατά περίπτωση, άρα… υποβαθμίζεται!

Ως πρώτη ανάγνωση ακούγεται λογικό και ουδείς, προφανώς, διαφωνεί ότι ο Νόμος θα πρέπει να εφαρμοστεί και να υπάρξει η δέουσα διαχείριση «προσδιορισμού των εκπαιδευτικών αναγκών των σχολικών μονάδων». Σαφώς και εις ό,τι μας αφορά δηλώνουμε πως ούτε ειδικοί, ούτε αρμόδιοι είμεθα• πολλώ δε μάλλον, δεν εμπλεκόμεθα σε θέματα που έχουν σχέση με συνδικαλισμούς κλπ. Αυτά δεν μας αφορούν.

Από την μικρή μας εμπειρία όμως και, έχοντας την ευλογία, να διακονούμε πρόσωπα ευλογημένα κυρίως της ενδοχώρας, της υπαίθρου, που με τον τίμιο ιδρώτα τους ποτίζουν και καλλιεργούν τα χώματα της γενέτειρας γης• ζώντας λοιπόν τις πολλές και μεγάλες δυσκολίες της υπαίθρου όπου η επιβίωση δεν είναι ούτε δεδομένη, ούτε εύκολη και χρειάζεται φρόνημα ηρωικό και ανδρείο, θεωρούμε ότι έχουμε όχι μόνο δικαίωμα, αλλά, κυρίως, χρέος ιερό, να καταθέσουμε αλήθειες που αφορούν το παρόν, μα κυρίως το μέλλον της υπαίθρου γης. Παράδειγμα:

Αυτή την στιγμή ένα παιδί που ζει στο νότιο άκρο της Κρήτης (Σούγια Σελίνου,

παραθαλάσσιο χωριό απείρου κάλλους), για να πάει Σχολείο: εάν πηγαίνει Δημοτικό θα πρέπει να διανύσει απόσταση περισσότερη από 10χλμ. (Ροδοβάνι), Γυμνάσιο πάνω από 20 χλμ. (Κάντανος), εάν δε πηγαίνει σε Γενικό Λύκειο, απόσταση πάνω από 30 χλμ. (Παλαιόχωρα)!

Να ξυπνήσει δηλ. τουλάχιστον 2 ώρες πριν, να ετοιμαστεί, και να διανύσει αποστάσεις και δρόμους με συνεχείς στροφές, με κατολισθήσεις τον χειμώνα, με χιονοπτώσεις που κλείνει ο δρόμος, ως και ό,τι άλλους κινδύνους εγκυμονεί ένα τέτοιο ταξίδι, και να επιτρέψει σπίτι του αργά το απόγευμα, καταταλαιπωρημένο. Και αυτό σε…. καθημερινή βάση!

Διερωτώμαι: όλη αυτή η… περιπέτεια μάθησης και γνώσης, (γνώση, που η Πολιτεία υποχρεούται να παρέχει στους πολίτες της), συγκρίνεται με αυτήν ενός παιδιού που το Σχολικό σε 10΄ από το σπίτι του, το αφήνει στο Σχολείο του;

Και επίσης: Πώς και γιατί να μείνει, τι θα κρατήσει, μια νέα οικογένεια στην ενδοχώρα – ύπαιθρο, όταν πρέπει καθημερινά το παιδί τους να διανύει 30+30=60 χιλιόμετρα για να φτάσει στο Σχολείο του;

Εάν δε το Σχολείο αυτό ενταχθεί στον Νόμο περί… «λειτουργικών μεταβολών» και υποβαθμιστεί, δηλ. μειωθεί το διδακτικό του προσωπικό, συρρικνωθούν οι τάξεις του κλπ., (άρα περιοριστούν οι ευκαιρίες γνώσης και μάθησης) του παιδιού τους, τότε: τι θα κάνει αυτή η οικογένεια; Θα μετοικήσει σε αστικό κέντρο, καθώς προτεραιότητα θέτει το παιδί, τα παιδιά, και τις ανάγκες τους!

Ποιό το ζητούμενο λοιπόν; Η άτεγκτη εφαρμογή του Νόμου ή μήπως οι αρμόδιοι θα πρέπει, κατά περίπτωση, να διαχειριστούν τα πράγματα και να προσδιορίσουν «τις εκπαιδευτικές ανάγκες των σχολικών μονάδων» με κριτήρια τέτοια που δεν θα στερούν την υποχρέωση της Πολιτείας μεν και το αναφαίρετο δικαίωμα ενός παιδιού δε, στην γνώση και την μόρφωση;

Κριτήρια, που να μην αναγκάζουν το παιδί και την οικογένεια του, να ξεριζώνονται από τον τόπο τους, την γενέτειρα γη, και να γίνονται εσωτερικοί μετανάστες για να μπορούν να έχουν την ποιότητα της παιδείας που δικαιούνται;

«Η Ελλάδα, είπε η Μελίνα Μερκούρη, πρέπει να πρωταγωνιστεί για τον πολιτισμό. Η Ελλάδα, … αυτό είναι η κληρονομιά της, αυτό είναι η περιουσία της, και αν το χάσουμε αυτό δεν είμαστε ΚΑΝΕΙΣ»! Όμως: τι είδους πολιτισμός είναι αυτός όταν δεν προσφέρει ίδιες και ίσες ευκαιρίες σε ό,τι αφορά την γνώση, την μόρφωση, την

μάθηση και την παιδεία;

Εάν: «θεμέλιο κάθε πολιτείας είναι η ανατροφή των νέων», όπως λέει ο Πυθαγόρας, και εάν: «η μόρφωση όπως ακριβώς μια εύφορη γη, φέρνει όλα τα καλά», κατά τον Σωκράτη, τότε: για τι είδους «κληρονομιά» και «περιουσία» μιας κοινωνίας και μιας Πατρίδας μπορούμε να μιλάμε, όταν τα παιδιά της αναγκάζονται να ξενιτεύονται και να ξεριζώνονται για να μετέχουν αυτής της μόρφωσης;

Και εάν, τελικά, έτσι έχουν τα πράγματα, τότε η «κρίση πολιτισμού», για την οποία μιλούν πολλοί• η απραξία και η αδυναμία, μήπως είναι επακόλουθα και συνέπειες μιας τέτοιας λογικής, δηλ. άτεγκτης εφαρμογής του συγκεκριμένου Νόμου;

Μήπως, δηλαδή, υιοθετούμε αβασάνιστα το θεώρημα πως: «όσο κι αν μας γλυκονανουρίζει το λίκνισμα της βάρκας του Οδυσσέα στον πηγαιμό για την Ιθάκη, η απτή και αξόδευτα πεζή πραγματικότητα της σύγχρονης ζωής θυμίζει μάλλον… μποτιλιάρισμα σε πολυσύχναστο δρόμο»; «… σε συμπληγάδες μια ζωή παγιδευμένη»; όπως λέει ένας άλλος στίχος του τραγουδιού του τίτλου;

Φυσικά και δεν θεοποιούμε την γνώση και την πληροφορία, καθώς θα πρέπει να υπάρχει χώρος για να ακουμπήσουμε ιδέες, όνειρα και μάχες για δημιουργία κάτι νέου «στη ζώσα ρίζα το παλιού».

Ακόμα και αν η γνώση, όπως ισχυρίζονται πολλοί, δεν δίδει πάντα κριτήρια, ούτε η πληροφόρηση πάντα την αλήθεια• εάν όμως θέλουμε να ακουστεί και πάλι από τα χείλη των νέων μας ο Λακεδαιμόνιος όρκος: «άμμες δε γ΄ εσόμεθα πολλώ κάρρονες», (εμείς, όμως, θα γίνουμε πολύ καλύτεροι), τότε η Πολιτεία και η κοινωνία οφείλει στην γενιά του αύριο να παρέχει ίσες και ίδιες ευκαιρίες. Στην γνώση, την μόρφωση, την μάθηση, την παιδεία, τον πολιτισμό. Άραγε: με τι κριτήρια θα κρίνουν-αποφασίσουν οι αρμόδιοι;

Πιστεύουμε εφαρμόζοντας τον Νόμο, χωρίς όμως να στερήσουν από το μέλλον του τόπου το δικαίωμα να ζήσει και να ριζώσει στον τόπο του.